

[Ebba Strange.]

jeg mener er vigtigt for os, er at sammenholde det, vi her står med, med de regler, vi har i forvejen.

Mit andet problem er: i hvor høj grad bliver det muligt at videregive oplysninger fra det ene register til et andet, fra én administrationsgren til en anden, fra offentlige til private registre?

Der har lige i København været en meget heftig diskussion omkring centralregistrering af narkomaner, og jeg kan godt forstå, at det vil være praktisk for myndighederne at have en sådan registrering, men reaktionen er jo meget typisk, fordi den giver udtryk for, at folk, der er havnet i den ulykkelige situation, at de er blevet narkomaner, ikke ønsker sig registreret, fordi der er knyttet usikkerhed til, hvem der kommer i besiddelse af de oplysninger, registret omfatter.

I § 12 i forslaget om offentlige myndigheders registre er der nogle regler om, at en registreret kan få oplysninger om sig selv, og det synes jeg er godt, det synes jeg er vigtigt.

Min usikkerhed går på, om man, når myndigheder, handlende, arbejdsgivere ved, at sådanne udskrifter kan fås, så vil blive bedt om at skaffe sig sådan nogle registerudskrifter, når man skal søge lånoptagelse, stilling osv.

Og så har jeg et problem med hensyn til § 12, og det er: i hvilke tilfælde kan der være tale om, at hensynet til det offentlige gør det nødvendigt, at man ikke videregiver oplysninger? Der står nogle kommentarer til det i bemærkningerne, men jeg mener i hvert fald, at det er noget af det, vi skal have boret i under udvalgsbehandlingen.

I § 15 bliver der gjort opmærksom på, at den registreredes samtykke skal gives – og det mener jeg også – til videregivelse af oplysninger mellem forskellige administrationer. Det er et af de punkter, hvor jeg gerne vil have lovteksten sammenlignet med de nugældende regler om myndigheders tavshedspligt.

Endelig fastslår § 18, at når det drejer sig om konkrete retsforhold, kan der afgives oplysninger, undtagen hvis der gælder særlige tavshedsforskrifter. Det må jeg tolke således, at der gælder de almindelige tavshedsforskrifter altså ikke. Så er jeg også interesseret i, hvem det er, der kan hente oplysninger her. Er det advokater, er det arbejdsgivere, eller hvem? Hvordan kommer den regel i anvendelse?

Den mest betydningsfulde paragraf eller den,

jeg er mest usikker på, er nok § 20 i loven om offentlige registre. Så vidt jeg læser paragrafen, er det alene hensynet til den modtagende virksomhed, der er afgørende for, om oplysninger kan gives fra den ene administrationsvirksomhed til den anden, og hvis det er tilfældet, mener jeg, at de almindeligt gældende tavshedsforskrifter er faldet væk, sådan at hvis kriminalforsorgen ønsker oplysninger, kan den få det, hvis socialforsorgen ønsker oplysninger, kan den få det. Det betyder for mig at se, at de forskellige institutioner næsten frit kan hente oplysninger hos hinanden.

Jeg synes, det er godt, at vi kan få vores data at se. Jeg synes, det er godt, at vi kan få rettet fejlagtige data, men selv om de oplysninger, der står om os, er rigtige nok, kan det jo godt være, at hvis de bliver samlet sammen i én pulje – og her skal jeg ikke gøre mig bedre end ret mange andre – kan det – selv om det er sandt, alt hvad der står – måske alligevel godt blive til noget problematisk.

Så er jeg selvfølgelig også interesseret i at få nærmere oplysninger om, hvordan det internationale perspektiv kommer ind i billedet her. Hvordan går det med de forhandlinger, der bliver ført på internationalt plan om disse sager? Der er ikke, så vidt jeg erindrer, hentydet til internationale forhandlinger, hvor det drejer sig om offentlige registre. Det er naturligt nok, for de offentlige registre har vi jo i Danmark, men hvad, når det drejer sig om de private registre? Jeg kan se, at der foregår forhandlinger på forskellige internationale planer om regler for udveksling, og hvad afslutningen på disse bliver, ved jeg ikke, men det er i hvert fald noget, vi skal være meget omhyggelige med. Der er jo ingen tvivl om, at der også i dag foregår adskillig datatransmission tværs over landegrænserne, og det er vigtigt, at vi får de ting under kontrol.

Så er der loven om de private registre, og her har hr. Hagen Hagensen jo været inde på sine tanker om ikke at bruge CPR-nummeret i private registre. På en eller anden måde havde jeg allermost lyst til at sige, at man ikke måtte lave private registre, men det er selvfølgelig fuldstændig illusorisk og helt urealistisk. Jeg har selv været med til at støtte den lov, som hr. Hagen Hagensen henviste til, nemlig loven om bankernes forpligtelse til at afgive indtægtsoplysninger om deres kunder, og det kan jeg ikke rigtig se at vi kan klare uden et CPR-nummer. Men jeg er nok tiltalt af retsforbundets tanke,